

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 15 0 U 002483 15 Uvp
Banjaluka, 16.05.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V.V. iz B. koga zastupa Z.V., stručni savjetnik u C... S.T. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 01/004-30-156/14 od 27.02.2015. godine tuženog Fonda R.S., B.L., u predmetu utvrđivanja privremene nesposobnosti za rad, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Trebinju broj 15 0 U 002483 15 U od 15.06.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 16.05.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1. izreke odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, donesenog u izvršenju presude broj 15 0 U 002172 14 U od 13.02.2015. godine, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Fonda R.S., K.T. broj 19/004-02-100/14 od 15.05.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za utvrđivanje privremene nesposobnosti za rad u trajanju preko 30 (trideset) dana. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je tuženi zakonito postupio kada je u ponovljenom postupku, izvršavajući presudu tog suda broj 15 0 U 002172 14 U od 13.02.2015. godine, odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rješenja od 15.05.2014. godine obzirom da je sada valjano obrazložio razloge za svoju odluku. Konkretno, ocjenom kompletne medicinske dokumentacije tužioca, nakon pribavljenog nalaza, ocjene i mišljenja drugostepene komisije za ocjenu privremene nesposobnosti za rad od 22.05.2014. godine, utvrdio je da kod tužioca ne postoje medicinske indikacije za produžavanje privremene nesposobnosti za rad u trajanju preko 30 dana propisane članom 3. Pravilnika o ostvarivanju prava na naknadu plate za vrijeme privremene nesposobnosti za rad („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 63/08, 38/10, 61/11, 87/12, 100/14, 4/15 i 8/16 - u daljem tekstu: Pravilnik), odnosno njegovim Prilogom broj 1. Kriterijumi dijagnostičkog postupka i ocjene privremene nesposobnosti za rad. Ovo stoga što se kod tužioca radi o povredi koja se dogodila 2007. godine u vezi sa kojom je privremena spriječenost za rad trajala više od dva mjeseca kada je izvršeno liječenje i obavljen operativni zahvat, a da je u sada dostavljenoj medicinskoj dokumentaciji samo preporučeno da tužilac nastavi sa vježbama po datom savjetu. Odbijeni su navodi tužioca da nije ocjenjena sva priložena medicinska dokumentacija, te je obrazloženo da na zakonitost osporenog akta ne utiče činjenica što je tužilac u drugom upravnom postupku kod Fonda RS odbijen sa zahtjevom za

promjenu radnog mjesta jer nisu iscrpljene sve mogućnosti liječenja, obzirom da to ne znači da je tužilac privremeno nesposoban za rad, o čemu se isključivo odlučuje u ovom upravnom postupku.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda pravila postupka koje su od uticaja na rješavanje stvari i povrede materijalnog prava. Citira bitne dijelove pobijane presude i tvrdi da je ista nezakonita jer je sud nekritički prihvatio utvrđenja tuženog i njegove drugostepene komisije za ocjenu privremene nesposobnosti za rad koja je od svih dijagnoza tužioca verifikovanih u nalazu ortopedskog hirurga sa VMA B. od 16.04.2014. godine, sa aspekta privremene nesposobnosti za rad cijenila samo jednu, stanje poslije preloma lijeve butne kosti, zanemarujući druge vezane za lijevo koljeno iz kojih proizilazi da je tužiocu utvrđen prekid ekstenzornog aparata lijevog koljena, ekstenziona kontraktura istog, fleksija moguća do 10 stepeni i nestabilnost prilikom oslanjanja, zbog čega mu je propisana obuća sa povišicom od 2 cm za lijevu nogu. Ove druge dijagnoze koje su se posljedično odrazile i ne oštećenje lijevog stopala i njegovu deformaciju potvrđuje izvještaj ljekara specijaliste fizijatra D.DrK. od 12.05.2014. godine kojeg takođe nisu razmotrili organi tuženog, a ni sud, zaključujući da kod tužioca nema indikacija za dalje odobravanje bolovanja. Ovo utvrđenje je suprotno zaključcima Fonda RS koji je rješenjem od 05.12.2013. godine odbio zahtjev tužioca za promjenu radnog mjesta jer nisu iscrpljene sve mogućnosti liječenja od strane ortopeda i fizijatra, a što sud ne prihvata kao argument zaključujući da se radi o drugom upravnom postupku i da utvrđenja iz istog ne znače da je tužilac privremeno nesposoban za rad, što ne predstavlja valjano zaključivanje. Dodaje da se od saobraćajne nesreće iz 2007. godine do danas nije oporavio i da je nakon odbijanja njegovog zahtjeva za promjenu radnog mjesta prepušten na milost i nemilost poslodavcu, jer ne može obavljati poslove i zadatke koji su u opisu njegovog radnog mjesta, pa su bili ispunjeni uslovi da se njegov zahtjev za dalje odobravanje bolovanja usvoji. Kako je suprotno zaključeno nižestepenom presudom predlaže da sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt poništi, a postavio je i zahtjev za nadoknadom troškova postupka koji se odnose na već tražene troškove sastava tužbe od strane punomoćnika u iznosu od 750,00 KM, te troškove sastava zahtjeva u iznosu od 1.125,00 KM.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, jer je upravnom postupku pravilno i potpuno utvrđeno da kod tužioca ne postoji apsolutna ni relativna spriječenost za rad, a što je potvrdio i nižestepeni sud pobijanom presudom, pa predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba protiv osporenog akta od 27.02.2015. godine, jer je isti zasnovan na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju te je donesen pravilnom primjenom materijalnog prava, kako je to sve zaključio nižestepeni sud dajući za svoju odluku razloge koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva. On suštinski insistira na tome da tuženi i njegova drugostepena komisija za ocjenu privremene nesposobnosti za rad, kao i prvostepeni organ, nisu pravilno i potpuno ocijenili svu medicinsku dokumentaciju tužioca, konkretno nalaz i mišljenje ortopedskog hirurga sa VMA B. od 16.04.2014. godine te izvještaj ljekara specijaliste fizijatra D.DrK. od 12.05.2014. godine, koji navod nije osnovan, jer su obje ove isprave bile predmet ocjene u drugostepenom upravnom postupku, kako to proizilazi iz obrazloženja osporenog akta. Tvrdnja tužioca da su tuženi i drugostepena komisija

za ocjenu privremene nesposobnosti za rad selektivno cijenili ovu medicinsku dokumentaciju, pa su pažnju poklonili samo dijagnozi tužioca vezanoj za sanirani prelom lijeve butne kosti, zanemarujući posljedična oštećenja i deformitete lijevog koljena i lijevog stopala, nisu osnovane iz razloga što su organi doslovno preuzeli medicinske zaključke iz obje ove isprave koji su od značaja za ocjenu ispunjenosti uslova da se tužiocu odobri bolovanje u trajanju dužem od 30 dana.

Naime, iz te medicinske dokumentacije proizilazi da kod tužioca i pored nespornih oštećenja lijeve noge koja su posljedica saobraćajne nezgode iz 2007. godine, nema medicinskih indikacija koje bi upućivale na njegovu privremenu nesposobnost za rad s obzirom na to da mu od strane ljekara sa VMA B. čije je nalaze dostavio, nije indikovano hiruško ili neko drugo liječenje, već je samo data preporuka da radi vježbe i da nosi obuću sa povišicom od 2 cm za lijevu nogu, što on u zahtjevu ne dovodi u pitanje, ali tvrdi da zbog ovog oštećenja zdravlja nije sposoban za obavljanje poslova i zadataka svog radnog mjesta, a što je predmet drugog postupka koji tužilac vodi kod Fonda RS i gdje jedino može ostvariti prava ukoliko je kod njega došlo do nastupanja invalidnosti, što je sve pravilno zaključio nižestepeni sud.

Dakle, okolnost što je u tom drugom postupku (gdje je tužilac tražio utvrđivanje prava po osnovu invalidnosti-promjenu radnog mjesta) Fond RS zaključio da kod tužioca nisu iscrpljene sve mogućnosti liječenja, ne znači automatski da je on privremeno nesposoban za rad, odnosno da su ispunjeni uslovi da mu se odobri bolovanje u trajanju od preko 30 dana o čemu se odlučuje u ovom postupku u skladu sa Pravilnikom i Kriterijumima dijagnostičkog postupka i ocjene privremene nesposobnosti za rad, koje propise je tuženi pravilno primjenio, kako je to valjano obrazložio nižestepeni sud.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nije ostvaren razlog nezakonitosti predviđen u odredbi člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. tog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužioca odbijen, pa proizlazi da on nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na naknadu troškova istog.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić